

Fricz Tamás - Az örök labanc, vagy elegánsabban: az örök kollaboráns

2013 július 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Göncz Kinga, Bokros Lajos és részben Tabajdi Csaba a Tavares-féle jelentés európai parlamenti vitájában francia, esetleg portugál, osztrák, holland vagy belga baloldali-balliberális képvisel?ként viselkedtek. ?k az igazi labancok,

az igazi kollaboránsok. Lelkük rajta!

Persze némileg tréfásan kiindulhatnánk abból is, hogy lassan csak levetjük régi Göncz-einket és átöltözködünk, ám tény, hogy ebben Bokros teend?ink – az ország gazdasági helyzetének orvoslása – egyel?re megakadályoznak. De semmi taBajdi, el?bb vagy utóbb erre is sor kerülhet.

Ám ezt sem tréfásan, sem másként nem mondhatjuk. Ugyanis Göncz(ová), Bokros és Tabajdi (kiegészülve persze Herczoggal és Gurmaival) – miként Juhász Gyula Annája – a történelemben mindig is jelen lév?, újra és újra felbukkanó, örök jelenségek.

Így volt és így van ez minden országban, legfeljebb egyes országokban több, más, szerencsésebb sorsú országokban kevesebb jut bel?lük. A mi országunk, a mi történelmünk ebb?l a szempontból a legkevésbé szerencsések közé tartozik, annál is inkább, mert történelmünkben több évszázadon keresztül küls? birodalmak uralma alatt álltunk, s mindig b?ségesen akadtak „jelentkez?k”, akik h?ségesen kiszolgálták ezeket a küls? hatalmakat. Igaz volt ez már a török és a Habsburg-uralom alatt is, de természetesen megtaláljuk szép számmal a kollaboránsokat a náci megszállás id?szakában, a Rákosi-diktatúrában, majd a Kádár-féle nyálas-nyúlós „puha” diktatúra évtizedeiben is.

Persze rögtön feltehet? a kérdés: miért mondom én azt, hogy a Göncz-féle kompánia labanc és kollaboráns, amikor ma már végre a baráti, s?t már-már testvéri Európai Unióban vagyunk, ahol egyenrangúság uralkodik a nemzetek között. S ahogyan hallhattuk is a strasbourgi vitában Verhofstadttól vagy más, minket szeret? – pardon, inkább imádó – balliberális képvisel?t?l (lásd Lunacek asszony), ?k Magyarország barátai, tanácsaik a javunkat szolgálják. Vagyis, hol van itt a birodalmi alávetettség, hol van itt a küls? hatalmaknak való kiszolgáltatottság, s ha ez nincs, akkor miféle labanc-kollaboráns mentalitásról papolok én itt? Igaz, nagyon igaz: az EU az egyenrangú tagországok társulata, s?t szövetsége. Papíron pedig mindenképpen az.

De amikor az egyenrangú és „barát” Guy Verhofstadt, Hannes Swoboda és modorban mindenki fölé magasodva Daniel Cohn-Bendit gy?lölettel teli és fenyeget?z?, vádaskodó, a szó szerint ökölrázó üvöltözését hallgatom a baráti és egyenrangú viszonyról, a jó tanácsokról, a „visszautasíthatatlan ajánlatokról”, akkor sajnos kicsit elbizonytalanodom. Belátom, ez valóban az én hibám. Nem érzem igazán ebben az ökölrázásban a szeretet

simogató megnyilvánulását, valószín?leg azért, mert nem vagyok eléggé érzékeny. Meg nem vagyok eléggé labanc.

Másfel?l még nem n?ttem fel ahhoz, hogy megértsem, hogy a barátság és az egyenrangúság els?dleges megnyilvánulása mégiscsak az kell legyen, hogy a barátok – a baloldali barátok – az EU-ban kiválasztanak minket, magyar barátokat, s e baráttal szemben tízezerféle kötelességszegési eljárást, vizsgálatot, bírósági eljárást, bizottsági jelentést, s?t eddig nem látott és nem hallott, új, csak miattunk létrehozott koppenhágai bizottságokat hoznak létre és indítványoznak. Úgy látszik, még nem vagyok elég érett ahhoz, hogy megértsem: a barátság els?dleges megnyilvánulása, ha a barátot permanensen vizsgáljuk, pellengérre állítjuk, megbüntetjük, utasítjuk, kioktatjuk. Miért van az, hogy nem értem? Mi bennem ez az élhetetlenség?

Gönczék már értik. ?k tudják: ez az átfogó vizsgálósdi és megalázósdi értünk van. És e mögé oda kell állni (persze utána a pénztárhoz is oda kell állni, és a felkínált zsíros állásokat is el lehet fogadni).

A labancmentalitás örök. Eszembe jut az 1990-es els? szabad választások el?tti kampány. Akkor történt, hogy egy ismer?sömmel beszélgettem, s kérdeztem, kire szavaz. Azt mondta: hát az SZDSZ-re, mert az a legjobb, ha a zsidók nyernek, mert akkor sok pénz lesz az országban, és nekünk – s persze neki – is jut valami kevés (mondjuk egy morzsa) a rengeteg dohányból. ? volt az „okos”.

S ebben a történetben nem a zsidóság az érdekes (aki itt most antiszemitázásba kezd, azt máris – persze szimbolikusan – pofon vágom, bár utálom még a szimbolikus er?szakot is).

Hanem a mentalitás, ami örök.

De azért tudom: annak idején A Tenkes kapitányát nézve mindannyian a kurucok oldalára álltunk. Hej!

Fricz Tamás - mno.hu

Ajánló